

TIRAS EN DE AAP.

»Hoor eens, Tiras!» zei Juffrouw Saartje
 Tot haren hond, — wiens kort stijf staartje
 Zich kwisp'lend heen en weer bewoog,
 Terwijl de schrand're blik van 't oog
 Bewees, dat hij met aandacht hoorde
 En zich aan niets — niets anders stoorde, —
 »Hoor eens, ik wou maar even uit.
 Hierover ligt zulk heerlijk fruit,
 Dat had van morgen ik vergeten,
 En 't smaakt zoo heerlijk na den eten.
 Pas jij nu op, dat niets mij wordt
 Oantroofd van 't geen er op mijn bord
 Of op de tafel is gebleven.
 't Staat alles in mijn hoofd geschreven:
 Een tulband, waarvan 't vierde deel
 'k Bewaren wou voor nicht Corneel;
 Daar haast ligt nog een eierstruifje,
 En op mijn bord een varkenskluijfe;
 Ook nog een kliekje rijstebrij,
 Met suiker en kaneel er bij.
 Nu, houd je wakker! 'k ga vertrekken.
 Pas flink maar op voor lekkerbekken.

Toen juffrouw Saar vertrokken was,
 Lei zich de trouwe hond Tiras
 Vlak bij de tafelpooten neder.
 Zijn staart ging thans niet heen en weder,
 En kneep hij ook zijn oogen dicht,
 Toch sliep hij niet: hij deed zijn plicht,

En luisterde met bei zijn ooren
 Of soms een dief hem hier wou storen.

En zie, daar kwam door 't open raam,
 Geslopen uit een kermiskraam,
 Een aap, die zag hier veel te smullen,
 Waarmeê hij goed zijn maag kon vullen.
 Wip! sprong hij, — en hij sprong niet mis, —
 Van uit het venster op den disch.
 En juist wou hij den tulband pakken,
 — Die toch voor hem niet was gebakken, —
 Toen hij een schreeuw gaf heel vervaard;
 Hij voelde iets pijnlijks aan zijn staart.
 Gij raadt het wel: Tiras' zijn tanden,
 Zoo scherp en hard als ijz'ren handen,
 Die hadden hem ter dege beet
 En trokken hem van 't tafelkleed.
 Bij 't trekken viel de heele rommel
 Van boven neer met groot gestommel.
 Schier alles wat op tafel stond,
 Ging ramm'lend neder naar den grond;
 Ja zelfs de stoel viel achterover,
 Tot meerder schrik van onzen roover.

Daar kwam de juffrouw net op aan,
 En greep een pook, om hem te slaan;
 Maar de aap, — hij wist zich los te woelen,
 Daar hij geen lust had slaag te voelen, —
 Koos gauw de vlucht met halven staart:
 Dat had hij van zijn dievenaard.

HET GEHEUGEN VERLOREN.

EENE VERTELLING.

I.

HOE EENE ZIEKE KOE STOORNIS BRENGT.

In welk jaar de geschiedenis is gebeurd,
 die ik u nu ga vertellen weet ik niet. Ook
 kan ik u niet zeggen, hoe de koning heette
 onder wiens regeering zij heeft plaats gehad.
 Mijn zegsman zwijgt er van. Waarschijnlijk
 heeft de geschiedschrijver met opzet deze

bijzonderheden achterwege gelaten, ter wille
 van de nagelaten bloedverwanten der fami-
 lie, die in deze geschiedenis voorkomt. Maar
 het doet er ook niet toe, of wij de juiste
 namen en tijden al dan niet weten. De lessen,
 die zij voor ons bevatten, zijn zoo belang-
 rijk, dat wij die namen, al heb ik ze ook
 in dit verhaal verdicht, best missen kunnen.
 Eene zaak schijnt echter zeker te zijn, na-